

jeg formoder det skal, nemlig at derved ikke alene forstaaes Bøndergaardene paa Fæstegods, men ogsaa Boelskede, Huse, Fælliger, Torve-moser, fortsagt ethvert Stykke Jord, som har ufrigt Hartkorn og ikke er indtaget til Fredskov eller under en Hovedgaard. Jeg kan altsaa ikke paa nogen Maade erkjende, at der er nogen Berettigelse til at paastaa, at dette er et rigtigt Udtryk for den gjældende Lov. Heller ikke tror jeg, at man paa nogen Maade kan sige, at det i og for sig er fornuftigt, og som det let vil kunne ses ved at efterslaa i Forordningen af 1819, er den Bestemmelse, som her foreslaas med Hensyn til Omdelingen, ikke engang parallel eller jevnstides løbende med den, som gjælder med Hensyn til Udstyknings. Der er i § 3 foreslaaet, at ethvert Stykke Jord, som fraktilles en Bøndeeiendom paa et Gods, skal bebygges, medmindre det forenes med anden Bøndejord. Den tilsvarende Bestemmelse i Udstykningsloven af 3die Decbr. 1819 findes i dens § 3 og lyder paa, at Parcellen skal bebygges, „medmindre den sammenlægges med anden Eiendom“ — der staar ikke Bøndeeiendom — „eller tillægges et jordløst Hus eller er en fraliggende Hedelod, Moselod, Torvelod eller Overdrevslod.“ Det vil altsaa let ses, at Reglen er den samme, men Undtagelserne langtfra de samme i begge Tilfælde. Jeg kan nu ikke antage Andet, end at det ved Konciperingen af Lovforslaget er overset, at f. Ex. en saadan fraktilt Jordlod efter Lovforslagets Ord strengt taget ikke engang vil kunne tillægges et jordløst Hus, thi et jordløst Hus er ikke Bøndejord, Noget, som dog vistnok i Almindelighed maa anses for at være overmaade fornuftigt. Der er ikke Tale om, at en saadan fraktilt Lod vil kunne tillægges noget Stykke Jord endog af det allermindste Maal, hvis det er frit Hartkorn. Dette er fuldstændigt udelukket ved Udtrykket Bøndejord, men derimod ikke i Forordningen af 3die December 1819 ved Udtrykket „Eiendom“. Endelig vil det vistnok erkjendes, at den Bestemmelse i Loven af 3die December 1819, hvorved „alle fraliggende Hedelodder, Overdrevslodder, Moselodder og Torveflister undtages fra Reglen,“ har et ikke ringe Omfang, men denne Undtagelse synes her at være forglemt af Koncipisten, forsa-

vidt som ellers Hensigten har været den, at gjøre Omdelingslovgivningen lig med Udstykningslovgivningen. — Dernæst maa jeg med Hensyn til det sidste Stykke af § 3 aabent bekjende, at det ikke har været mig muligt at forstaa, hvad der egentlig har været ment dermed eller hvor vidt dette Paabud skal føre, idet jeg maa tilføie, at heller Ingen af dem, hos hvem jeg har søgt Oplysning derom, — ganske vist har jeg ikke forespurgt hos Lovkoncipisten selv — har kunnet give mig nogen fyldestgjørende Forklaring. Paabudet gaar for det Første ud paa, at med en særlig skiltsat Lod, som skilles fra den Eiendom, hvorunder den er henlagt, bliver der at forholde paa samme Maade som ved en egentlig Omdeling med Undtagelse af, at der ikke behøver at finde nogen Hartkornsfordeling Sted. Forsaavidt tror jeg nogenlunde at kunne forstaa det, skjøndt Begrebet „Eiendom“ her vel ikke kan falde sammen med Begrebet „Bøndeeiendom“, som nævnes foran; thi dersom jeg har læst det rigtigt — og det forekommer mig, at jeg fik et Bink fra den høitærede Indvigtminister om, at jeg havde læst rigtigt — saa betegner det enhver særlig skiltsat Del af Bøndejord under et Gods. Her er der jo imidlertid Tale om, at en særlig skiltsat Lod skilles fra en Eiendom og her maa altsaa „Eiendom“ tages i en anden Forstand, nemlig som et samlet Forbrug, selv om det er et Komplex af flere skiltsatte Lodder. Men naar jeg kommer til det andet Paabud, nemlig dette, at, naar en bebygget Lod skal forenes med en anden Eiendom, saa skal der forholdes paa samme Maade som med en egentlig Omdeling, saa maa jeg tilstaa, at jeg ikke forstaa, hvad Meningen egentlig er dermed. Hidtil har der jo som bekjendt ikke været noget som helst Paabud om, at særlig skiltsatte Lodder, drevne i Sambrug, skulle sammensmeltes under samme Matrikelnummer, det vil sige forsaavidt som de høre under et Gods. Dersom nu Paabudet her skal forstaaes saaledes — og saaledes har jeg nærmest været tilbøielig til at forstaa det — saa er dette aabenbart en aldeles splinterny Bestemmelse, som paa ingen Maade ligger i den tidligere Lovgivnings Ord eller Aand, og som vil være i en meget høj Grad byrde-